

KÁNYÁDI SÁNDOR

Elmondhatom

*elmondhatom én az emberiségnek
ahhoz a szűk nem tudom hányadához
tartozom akik igazán fajra felekezetre
sőt nemzetiségre való tekintet nélkül
a legfelső emeleteken élnek laknak*

*nem kopog-topog-csoszog senki
sem a fejünk fölött csak az esők
dobolnak a tetőn gyermekkoromat
lopva vissza egy valaha szénával
teli s ma már üresen roskadozó széna-
padlásról*

*ránk forróbban tűz a nap
hozzánk közelebb vannak a csillagok és
fohászunk is főrban van az alattunk
lakókéhoz viszonyítva*

*jaj csak tót-
ágast ne álljon egyszer ez a ház
ezzel ébrednek minden hajnalban és amilyen
csendben csak lehet úgy lopakodom
ki a fürdőszobába és amilyen ó-
vatosan csak tudom éppen csak meghu-
zintom a láncot dehogyis akarom én
magam ellen ingerelni az ál-
matlanságban szenvedő történelmet*

Dokumentumlíra

*ifjonti dühvel arról
rigmusoltam hogy aratatlan a
búza s lábom szárad a fű
meg-megcecegték engemet akkoriban*

*és piros kis plajbászaikkal
mint a kollégiumi számtan-
tanárunk szokása volt csak-maguk-
ismerte jeleket róttak nevem elé
lábon szárad a fű és aratatlan a
búza most is sose
reméltem volna hogy emberöltőnyi
halhatatlanság jusson néhai
rigmusaimnak és
hogy ama titkos jeleket se
radírozza ki senki a
nevem elől*

Megszokás

*megszokja a szem
meg a sötétet
hiába hunyorog
rám e kései nap
leszegett fejjel
baktatok mint a
felszínre fölhozott
hajdani bányalovak*

Szerencsés ember

*Szerencsés egy embernek mondható
az én nyolcvan felé
járó édesapám bal lábfejét
akna tépte s ezért hadi-
rokkant nyugdíjra jogosult ekképpen
háromszor annyit kap mint épen
meggörnyedt falusfelei mondogatják
is nem minden irigység nélkül
ellőtték a lábát ellőtték
de legalább megfizetik szó
ami szó haszonélvezője
ő is a háborúnak akár a
nagy hatalmak vagy
a fegyvergyárosok.*

El kellene

nemcsak az írásjeleket
és a még mindig osztálykülönbséget
fitogtató nagybetűket el kellene
hagyni minden fölöslegest
meztelenre kellene vetkőz-
tetni a szavakat akár
a deportáltakat

ÁGH ISTVÁN

A Békás-szorosban

Sorsomat megforgatja ez a magnetikus
nyakcsigolya roppantó szűkösség, mikor
az ég csupán egy pallos-él, szememnek
új irány, tekintetem gyakorlatlan
alpinista fölfelé, látásom lezuhan
ide, ahol majdnem kiszakad szemgolyóm,
pusztai lovas, Árpád vezér közlegénye,
és nem tudom hová, s mikor lesz vége,
s mikor záródik össze barlangötétté,
denevérré vetkőznek ki magukból a
fenyőrigók, a kőbarázdabillegetők
az éj puha baglyaivá, visszhangom
pletykája kő, kőszáli sas, kötél, költő,
úristen, kiáltom, Költő!!!! tripla írásjelek
alól a pontok sortüze, lógó gyökér.

Csupa haszontalanság, minden munkám
gyanús, idegen és felejthető, a másoké
sem érdemes, vissza kell fordulni az
örömnék! de nem mint aki integet és megy
tovább, hanem ki zsebre gyűri a kendőt,
elkap, visszafut velem, karácsonnyá
tesz, tavasszá, születésnapommá.
Örülni akár nevetségesen!
Mostanáig, legalább nyolcvan évig vissza
csupa ideiglenesség, félelem, félerősödött